

A decorative scroll with two white rollers and gold handles, set against a gold background with ornate scrollwork. The scroll contains the Hebrew text 'תורת הר"ף' in blue.

תורת הר"ף

ביאורים, פנינים, מוסרים ויהודושים משיעורי
האדמו"ר רבי יאשיהו פינמו שליט"א
לפרשת השבוע

פרשת פקודי

פרשת פקודי

**"אֱלֹהֵי פְקוּדֵי הַמִּשְׁכָּן מִשְׁכַּן הָעֵדוּת אֲשֶׁר
פָּקַד עַל פִּי מֹשֶׁה"**

אדם שקשור לבית המקדש ומצטער
בחסרונו הקב"ה שורה בתוכו ומשרה עליו
שכינתו

התורה הקדושה אומרת לנו בפרשת השבוע
"אֱלֹהֵי פְקוּדֵי הַמִּשְׁכָּן מִשְׁכַּן הָעֵדוּת אֲשֶׁר פָּקַד
עַל פִּי מֹשֶׁה" שואלים המפרשים מדוע נאמר
פעמיים 'משכן' "אֱלֹהֵי פְקוּדֵי הַמִּשְׁכָּן מִשְׁכַּן
הָעֵדוּת" ועונים כנגד שני בתי המקדש שנחרבו,
בית מקדש ראשון ובית מקדש שני.

המשכן מלשון משכון, כמו אדם שלוקח
הלוואה מחבירו והחבר פוחד שלא יחזיר לו את
ההלוואה הוא מחזיק לו משכון עד שיחזיר לו את
ההלוואה. אז כביכול המשכון הוא בתי המקדש
הראשון והשני שהם משכון בידי הקב"ה עד
שבני ישראל יחזרו בתשובה ואז הקב"ה יחזיר

לעם ישראל את המשכון בית המקדש הראשון והשני שנחרבו.

אם כך אפשר לשאול ולהקשות קושיה חזקה ביותר, התורה הקדושה אומרת לנו מתי שאדם מלווה כסף לחבירו ולוקח משכון, אסור לו לקחת משכון מהחבר שהוא החיים של האדם השני. אם האדם עובד בריחיים, אסור לקחת את הריחיים שתהיה לאדם פרנסה. אסור לקחת לאדם משכון את השמיכה שאדם מתכסה בה, אסור לקחת דברים כמשכון שהם החיות של האדם.

אז צריך להקשות קושיה חזקה, בית המקדש זה החיים שלנו, אם כך איך הקב"ה לקח את בית המקדש כמשכון הרי בלי בית המקדש אין לעם ישראל חיות, אז איך הקב"ה לקח את בית המקדש כמשכון?

אלא אפשר לפרש ולומר כך, הקב"ה בוחן כל יהודי ויהודי, יהודי שהקב"ה רואה שלא יכול לחיות בלי בית המקדש ויש לו תשוקה לבית המקדש, נפשו קשורה לבית המקדש והוא בצער ועוגמת נפש שבית המקדש עוד לא בנוי

כמו אדם שלוקחים לו את החיות, אז הקב"ה מקיים בו "וַעֲשׂוּ לִי מִקְדָּשׁ וְשָׁכַנְתִּי בְּתוֹכְכֶם" (שמות כה, ח) הקב"ה שוכן בתוך אותו אדם.

אבל אדם שלא מרגיש את החיות של בית המקדש אלא חי את החיים שלו, בשבילו שבית המקדש עדיין לא בנוי זה חסרון קטן, ט' באב הוא צם אבל אין לו ממש עוגמת נפש גדולה מחורבן בית המקדש, כזה אדם אין אצלו "וַעֲשׂוּ לִי מִקְדָּשׁ וְשָׁכַנְתִּי בְּתוֹכְכֶם".

אם כך אנו לומדים יסוד גדול, מי שיש לו כיסופים, עוגמת נפש וצער על חורבן בית המקדש אז הקב"ה משרה עליו את השכינה ולא לוקח לו את בית המקדש כמשכון לגמרי, אלא בנפש משאיר אצלו "וַעֲשׂוּ לִי מִקְדָּשׁ וְשָׁכַנְתִּי בְּתוֹכְכֶם". אבל אדם שאין לו מהות וחיות של בית המקדש, זה לא חלק מהחיים שלו ואין לו את ההרגשה בחסרון הגדול של בית המקדש, אצל כזה אדם בית המקדש לא נמצא בלב. לכן ככל שאדם קשור יותר לקב"ה ולבית המקדש בנפש שלו, כך גם "וַעֲשׂוּ לִי מִקְדָּשׁ וְשָׁכַנְתִּי בְּתוֹכְכֶם" נמצא בתוכו.

**"אלה פקודי המשכן משכן העדת אשר
פקד על פי משה"**

תיקון הכסף שנותר מבניית המשכן

מתי שסיימו לבנות את המשכן אחרי שכל עם ישראל תרמו למשכן, בא משה רבנו לבצלאל וראה שנותר כסף וזהב שלא היה צריך אותם עכשיו לבניית המשכן. וכך מובא במדרש (שמ"ד נא, ב) **נִכְנַס מֹשֶׁה אֶצֶל בְּצֻלָּאֵל רָאָה שְׁהוֹתִיר מִן הַמִּשְׁכָּן, אָמַר לְפָנָי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא רִבּוֹן הָעוֹלָם עֲשִׂינוּ אֶת מְלֹאכֶת הַמִּשְׁכָּן וְהוֹתֵרְנוּ, מֶה נַעֲשֶׂה בְּנוֹתָר? אָמַר לוֹ לֶךְ וַעֲשֵׂה בָהֶם מִשְׁכָּן לְעֵדוּת, הֲלֶךְ מֹשֶׁה וַעֲשֵׂה בָהֶן. מאן דאמר אחד אומר שאמר שלקח משה רבנו את הכסף שנשאר ובנה משה רבנו בית מדרש ושם כל מי שרצה ללמוד תורה היה בא לבית מדרש הזה ללמוד תורה.**

ומאן דאמר נוסף אומר שבכסף שנשאר עשו שני ארונות, ארון אחד היה עם לוחות הברית והארון שני היה עם הלוחות הברית הראשונים שנשברו וזה הכסף ממה שמשה רבנו ראה שנשאר למשכן.

חשבנו להקשות קושיה, אם יש כסף מיותר
 נשים אותו בצד לבדק הבית שאם מחר ישבר
 השולחן או איזה קלקול במשכן יהיה כסף לתקן
 את השיפוצים של המשכן, זה כסף שנתרם
 למטרה אחת למה משה רבנו משתמש בו
 למטרה שניה, למה משה רבנו מיד בנה בזה בית
 מדרש שישבו וילמדו שם תורה או למאן דאמר
 השני שבנו עם הכסף הזה ארון?

אז חשבנו לפרש ולומר כך, הגמרא אומרת
 (ברכות נה.) מתי שבצלאל בנה את המשכן הוא היה
 רואה את הכסף שתרמו והיה אומר עם הכסף
 הזה מתאים לבנות את ההיכל זה כסף קדוש, עם
 הכסף הזה את השולחן, כל אחד ע"פ הלב שלו.
 מי שהיה נותן הרבה מהלב, בצלאל היה לוקח
 את זה לדבר קדוש מאוד, פחות מהלב פחות
 קדוש, לא מהלב זה הכסף שנשאר בחוץ, כך
 נבנה המשכן.

על פי זה חשבנו לבאר, אחרי שמשה שמע
 שנשאר כסף מבניית המשכן העם שמע גם
 שנשאר כסף, כל אחד מבני ישראל הבין שמי
 שלא נתן מהלב זה לא הלך למקום קדוש, אותם

אנשים עשו חרטה בלב והכסף התקדש ועלה במעלה ועם כסף זה עשו ארון לשברי הלוחות או לבית מדרש. שברי לוחות שזה סימן לאדם ששבר את המידות שלו, לאדם ששבר את ליבו על הדרך הלא טובה שתרמו לא מהלב למשכן.

או בית מדרש כי שמה ילמדו תורה ויחזרו בתשובה על איך שתרמו, כמו שהגמרא אומרת (קידושין ל:): אם פגע בך מנוול זה משכהו לבית המדרש אם היצר הרע פוגע באדם תמשוך אותו לבית מדרש כי שם אתה תוכל להכניע את היצר הרע. את יצר הרע שוברים ומכניעים רק בישיבה ובבית מדרש, רק במקום של תורה מכניעים את יצר הרע.

**"כָּל הַזָּהָב הָעֵשׂוּי לְמִלְאכָה בְּכֹל מְלָאכֶת
הַקֹּדֶשׁ"**

**הקב"ה ציוה לתרום כסף וזהב למשכן כדי
שהלב של כל אחד מבני ישראל יהיה בו**

אנחנו רואים בבניית המשכן, הקב"ה מצווה לבנות את המשכן מהדברים הטובים ביותר והמפוארים ביותר. נשאלת השאלה הרי הקב"ה

זה משהו רוחני וגבוה מאוד מעל כל שכל ומעל כל מחשבה, ואם זה קדוש ורוחני כל כך למה המשהו הרוחני הזה צריך שיעשו במשכן זהב וכסף, בדים יקרים וחשובים. הקב"ה לא מתפעל מזהב ומכסף "לִי הַכֶּסֶף וְלִי הַזָּהָב נְאֻם ה' צְבָאוֹת" (חגי ב, ה) כל הכסף והזהב הם של הקב"ה. אז למה הציווי וההתפעלות לעשות את המשכן זהב וכסף, אבנים טובות ועורות תחשים, הקב"ה הוא דבר רוחני ונשגב, וכי הקב"ה מתפעל מדברים כאלה גשמיים, אבנים טובות בדים יקרים או כסף וזהב?

אז נתרץ ע"פ מה שאומר האלשיך הקדוש, כתוב (שה"ש ג, ט-י) "אֶפְרַיִן עָשָׂה לוֹ הַמֶּלֶךְ שְׁלֹמֹה מַעְצֵי הַלְּבָנוֹן. עֲמוּדָיו עָשָׂה כֶּסֶף רְפִידָתוֹ זָהָב מְרַכְבוֹ אַרְגָּמָן תּוֹכוֹ רְצוּף אֲהָבָה מִבְּנוֹת יְרוּשָׁלַיִם" אומר האלשיך "אֶפְרַיִן" זה בית המקדש "עָשָׂה לוֹ הַמֶּלֶךְ שְׁלֹמֹה" שלמה עשה לו בית ראשון בנה שלמה המלך "מַעְצֵי הַלְּבָנוֹן" שבע שנים חתכו עצים מעצי הלבנון, "עֲמוּדָיו עָשָׂה כֶּסֶף רְפִידָתוֹ זָהָב מְרַכְבוֹ אַרְגָּמָן" וכל זה עשה הקב"ה בגלל "תּוֹכוֹ רְצוּף אֲהָבָה מִבְּנוֹת יְרוּשָׁלַיִם" מה הפירוש "תּוֹכוֹ רְצוּף אֲהָבָה מִבְּנוֹת יְרוּשָׁלַיִם"?

אלא אפשר לפרש ולומר כך, מתי שאדם אוהב חפץ שיש לו, אוהב את השעון שלו, תכשיט שלו או אפילו אוהב את הכסף שלו או הבית שלו, הוא שם את הלב שלו בתוך מה שהוא אוהב. מתי שהאדם לוקח את מה שהוא אוהב ונותן את זה הוא נתן את הלב שלו, אם אדם אוהב את הבית שלו ותורם את זה אז הוא נתן את הלב שלו, את הלב ממש אי אפשר לתת כי הוא בתוך הגוף, אבל על ידי שנותנים דברים שהלב אוהב זה נקרא שנתנו את הלב של האדם. וזה מה שכתוב (משלי כג, כו) "תִּנֶּה בְּנֵי לֶבֶךָ לִי" הקב"ה אומר תן הבן שלי את הלב שלך לי, ואת זה עושים על ידי שנותנים את מה שהלב אוהב.

אם כך, "אִפְרַיִן עָשָׂה לוֹ הַמֶּלֶךְ שְׁלֹמֹה", שלמה המלך עשה את בית המקדש מכסף וזהב "תוֹכוֹ רְצוֹן אֶהְבֶּה מִבְּנוֹת יְרוּשָׁלַיִם" הקב"ה רצה את הלב של אנשי ירושלים ועל ידי שיתנו כסף וזהב כך הקב"ה ישיג את הלב שלהם. וכך גם במשכן, הקב"ה רצה את הלב של היהודים, ואת הלב של היהודים לוקחים על ידי שהם נותנים את הכסף והזהב שלהם. כל מה שהיה במשכן זהב וכסף ונחושת וכו' זה לא בשביל דברים גשמיים

שכביכול הקב"ה רוצה לראות דברים גשמיים, אלא הכל היה בשביל שהקב"ה רוצה את הלב של עם ישראל, ואת זה משיגים על ידי שהאדם נותן את מה שהוא אוהב, ללב של עם ישראל מגיעים על ידי שיהודי תורם את מה שהוא אוהב.

המשכן נבנה על ידי הלבבות של עם ישראל שתרמו את מה שהם אוהבים, והלב של עם ישראל "אין זה כי אם בית אלהים וזה שער השמים" (בראשית כח, יז) זה הבית של התפילות, משם כל התפילות נכנסות לקב"ה כי שם זה המקור של הלב של עם ישראל, וכך התפילות נכנסות מהר לקב"ה.

**"וַיֵּרָא מֹשֶׁה אֶת כָּל הַמְּלָאכָה וְהָיָה עֹשׂוֹ
אֹתָהּ כְּאִשׁוֹר צֹוֹה ה' כִּן עֹשׂוֹ וַיְבָרֶךְ אֹתָם
מֹשֶׁה"**

**הברכה הכי טובה לאדם לעשות את הדברים
מהלב ובאהבה**

אחרי שכל בני ישראל תרמו את התרומות למשכן בא משה רבנו וברך את בני ישראל, אומר רש"י במקום אמר להם יהי רצון שתשרה שכינה במעשה ידיכם. אז חשבנו להקשות קושיה מה פירוש הברכה של משה רבנו, למה אמר משה יהי רצון שתשרה שכינה במעשה ידיכם, היה צריך לומר יהי רצון שתשרה שכינה, הרי אין מילה מיותרת בתורה, אם כך למה מדגיש ואומר במעשה ידיכם?

אלא אנחנו אומרים בברכת המזון "וְאֵל תְּצַרִּיכֵנוּ ה' אֱלֹהֵינוּ לְיָדֵי מִתְּנוּת בְּשׂוֹר וְדָם" אנחנו מבקשים מהקב"ה שלא נצטרך מתנות של בשר ודם. אז חשבנו להקשות הרי כל התורה והשיבות, כל הצדקות והחסד זה על ידי תרומות של אנשים שנותנים. החזקת אברכים,

קמחא דפסחא, אנשים חולים ויתומים כל אלה מחזיקים על ידי צדקות, אם הקב"ה רוצה להחזיק את התורה בלי מתנות בשר ודם שיתן לנו כסף משמיים לבד, אם כך מה הפירוש של "וְאֶל תִּצְרִיכֵנוּ ה' אֱלֹהֵינוּ לְיַדֵּי מִתְּנוֹת בֶּשֶׂר וְדָם"?

אז חשבנו לפרש ולומר כך, יש אדם שנותן צדקה אבל הוא מרגיש שלקחו ממנו את הבשר והדם שלו, הוא נותן צדקה והוא מרגיש שחתכו חתיכה ממנו, כך מרגיש אותו אדם. על צדקה כזאת שבאה מהבשר של האדם או מהדם של האדם אנו אומרים "וְאֶל תִּצְרִיכֵנוּ ה' אֱלֹהֵינוּ לְיַדֵּי מִתְּנוֹת בֶּשֶׂר וְדָם" שכזו צדקה לא יתנו לנו, שהצדקה תבוא מהלב ולא מהבשר או הדם של האנשים.

על פי זה חשבנו לבאר ולומר, משה רבנו מברך את בני ישראל אחרי שתרמו למשכן שתשרה שכינה במעשה ידיכם שתהיה ברכה במה שהם עושים שלא יהיה כמו מתנת בשר ודם, אלא יהיה דבר רוחני וקדוש לא מהידיים אלא מעבר לידיים. מתי שהאדם עושה דבר מהידיים זה לא טוב, הדברים צריכים לבוא מעומק הלב.

וכך יש יסוד גדול, אנחנו רואים שאת בית המקדש בנו כל העשירים והוא נחרב, מבית המקדש נשאר לנו רק הכותל המערבי שלא נחרב והוא נצחי. למה רק הכותל המערבי נשאר והוא נצחי?

מובא בספרים הקדושים שאת הכותל המערבי תרמו העניים את הפרוטות שלהם בפשטות מהלב ולא ביוהרה וגאווה, לכן זה נשאר לנצח נצחים. האדם צריך לעשות את כל מעשיו מהלב, מעומק הלב. מה שעושים לא מהלב הוא דבר לא נצחי, דבר שנופל. הדבר הטוב ביותר זה כשהאדם עושה את כל המעשים שלו מעומק הלב ומאהבה.

"וַיְבִיאוּ אֶת הַמִּשְׁכָּן אֶל מֹשֶׁה אֶת הָאֵהָל וְאֶת כָּל כְּלָיו"

ככל שאדם רוחני וקרוב לקב"ה כך הדברים בחיים יותר קלים לו

מובא ברש"י על הפס' שלא היו יכולין להקימו ולפי שלא עשה משה שום מלאכה במשכן הניח לו הקדוש ברוך הוא הקמתו, שלא היה יכול

להקימו שום אדם מחמת כובד הקרשים, שאין כח באדם לזקפן ומשה העמידו. אמר משה לפני הקדוש ברוך הוא איך אפשר הקמתו על ידי אדם, אמר לו עסוק אתה בידך נראה כמקימו והוא נזקף וקם מאליו, וזהו שנאמר הוקם המשכן הוקם ומאליו (תנחומא י"א).

וצריך להבין, הרי כל הארבעים שנה, שבני ישראל היו במדבר היו מפרקים את המשכן בכל חניה וחניה שהיו עוצרים ולמה לא יכלו עכשיו להקימו, הרי בכל פעם היה בכוחם לבנות ולהקים, למה עכשיו לא יכלו לבנות ולהקים והיה צריך את משה שהוא יקים?

אלא אפשר לפרש ולומר יסוד גדול, מובא בשו"ע (או"ח קנג, כא) אין לקנות מעילים שנשתמש בהם הדיוט לתשמיש קדושה. וכן פסק הרמ"א (קמז, א) ואין לעשות מפות לספר תורה מדברים ישנים שנעשו בהם דבר אחר לצורך הדיוט. והקשה במגן אברהם (ס"א, סק"ה), דהרי הכיור נעשה מן המראות הצובאות שנשתמש בהם הדיוט. ובאליה רבה הוסיף להקשות על כל מלאכת המשכן שנעשתה מכלי ישראל שנשתמשו בהם לחולין, כך בנזם וטבעת וכומז.

והנה דבר זה קשה ביותר, כל בניית המשכן הייתה מהנזמים והתכשיטים והזהב של עם ישראל והרי השולחן ערוך פוסק להלכה שאסור להשתמש בדברים זרים, דברים שהשתמשו בהם הדיוטות, לדברים של קדושה ואיך בנו בדברים האלה את המשכן?

וכך אפשר לבאר ולומר יסוד גדול "בְּכַל דְּרָכֶיךָ דָּעָהוּ וְהוּא יִישֹׁר אֲרֻחֹתֶיךָ" (משלי ג, ו), מובא בשולחן ערוך (או"ח רלא, א), שכל מחשבת האדם ועשייתו צריכה להיות לשם שמיים ולא להנאת עצמו, בין באכילה, בשתיה, בשינה, בין במשא ומתן, והכל אך ורק למען עשות בהם רצון בוראו יתברך שיהיה לו לב פנוי לעבודתו יתברך והמעשים אשר עושה יהיה תכלית כבוד שמיים. וכך דוד המלך אומר "אִם אֶתֶן שְׁנַת לְעֵינַי לְעַפְעָפֵי תְּנוּמָה" (תהלים קלב, ד) דוד המלך אומר שהוא לא יתן שינה לעיניו רק אם השינה היא לשם שמיים להקב"ה.

וזה היסוד של האדם בחיים, מתי שאוכל יאכל ויאמר שיהיה לי כח לעבוד את ה', מתי שנוסע לטיול יאמר שיהיה לי רענון בנפש לקיים נחת להקב"ה, שבכל דבר שעושה יקשור את

הקב"ה עם הדבר שעושה, ואז גם בדברים של עולם הזה שמקיים ועושה, יקבל שכר ויקויים בו כמו שקיים את הדברים לשם שמיים.

וכך בעשיית המשכן, כשבנו את המשכן אנשים תרמו את הכסף בצורה כזו, הצדיקים הגדולים נתנו לשם שמיים בטהרת הלב, אנשים שכל החיים שלהם היו עם קשר להקב"ה וגם בזה ובכסף שלהם היו קשורים להקב"ה, תרמו את המשכן, בזה עשו הדברים החשובים של המשכן. דברים שאנשים עשו בלי כל כך טהרת הלב, הדברים האלה לא היו מושלמים לבניית המשכן. אם כך, מתי שגמרו לבנות את המשכן היה במשכן דברים שהיו כבדים, כי אם אדם נותן דבר לא בטוהר הלב ולא בקדושה, אז הדבר הוא כבד כובד גשמי, אבל מתי שהכל בטהרת הלב ובקדושה הכל קל, כמו שיעקב אבינו הרים את האבן מעל פי הבאר, כי יעקב אבינו ראה את הכל בקדושה ובטהרה אז הכל קל.

הקרשים והדברים שאנשים תרמו בקדושה ובטהרה ובשלימות הלב היו קלים אבל דברים שלא בטהרת הלב היו כבדים, לכן בפעם הראשונה לבנות את המשכן היה צריך את

משה רבנו, שבקדושה שלו ובטהרה שלו, יכוון ויזכך במחשבה את כל האנשים שתרמו שהיתה להם נקודה לא שלימה בלב. לכן הבניה הראשונה של המשכן הייתה חייבת להיות על ידי משה רבנו ואחרי שמשה רבנו בנה את המשכן בפעם הראשונה, כבר יכלו, כל הפעמים האחרות, לבנות את המשכן בקלות, לפרק ולבנות, לפרק ולבנות, כי כבר משה הגיע בראש, בדעת ובמחשבה של כל מי שתרם לזכך ולטהר ולהביא את זה למדרגה גבוה ביותר. לכן לקחו את המשכן למשה, שמשה רבנו יקים אותו בפעם הראשונה ואחרי שמשה הקים כולם יכלו להיות שותפים במשכן.

הדרך למקומות הגדולים והגבוהים עוברת במקומות האפלים והנמוכים

לכל בני הקהילה האהובים והחביבים, הקב"ה בע"ה יתן לכולנו ישועה, שמחה, "וַיְהִי נָעַם ה' אֱלֹהֵינוּ עֲלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יָדֵינוּ כֹּונָה עֲלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יָדֵינוּ כֹּונָהוּ" (תהילים צ, יז).

נמצאים בזמן שתיכף נכנסים לי"ז בתמוז
שזה זמן שהוא זמן של קטב מרירי, זמן לא
פשוט לעם ישראל, זמן שצריך מיתוק הדינים.
נכנסים לזמן של ההילולה של רבנו ה"אור
החיים הקדוש", כל שנה ביום ההילולה של
צדיק הצדיק עולה מדרגה בשמיים, עושים כמו
משפט לצדיק גומרים ואומרים בבית דין של
מעלה כל התורות שלמדו בשם "אור החיים
הקדוש", כל החידושי תורה, האור החיים
הקדוש לא זכה לבנים, אבל זכה להשאיר אחריו
תורה עצומה, תורה קדושה, תורה תמימה. רק
מי שלומד את האור החיים הקדוש, שהאור
החיים הקדוש נכתב במשך המון שנים, האור
החיים הקדוש חי בסה"כ עד גיל ארבעים

ושמונה אבל את הספר האור החיים הקדוש הוא כתב במשך כמה שנים ורואים איך כל הספר כתוב, הכל שזור מילה במילה בחוכמה, בתבונה, בקו אחד בלי עליות וירידות, בלי שינוי נוסחה, בקדושה ובטהרה, רואים שזו ממש נבואה מהקב"ה.

רבנו האור החיים הקדוש היה במעלה רמה, היה כראשון, היה במעלה רמה ביותר, היה קודש קודשים והכוח של רבנו האור החיים הקדוש עם כל המסע חיים שלו שהיה מסע חיים לא פשוט, ממרוקו, ייסורים, אלג'יר, ארץ ישראל, כל הסיבובים בארץ ישראל, כל הניסיונות, כל הדברים הקשים, האור החיים הקדוש הוציא סולת נקיה טהורה שמזככת את העולם בזיכוך גדול, בקדושה גדולה, באור גדול שאי אפשר לשער ולתאר.

צריך כל אחד ואחד מאיתנו לטהר ולקדש את עצמו ולחזק את עצמו, כמו שאמרנו חודש תמוז ז'מן ת'שובה מ'משמש ו'בא, להתחיל את

התשובה מעכשיו ולא לחכות לחודש אלול להתחיל את התשובה.

בע"ה השבת הקרובה כולם כולנו כאיש אחד בלב אחד חצי שעה לפני שבת מקבלים את השבת, לא מוציאים את השבת עד כדעת רבנו תם, מוסיפים מהחול אל הקודש, מקדשים את הימים, מקדשים את הזמן, מטהרים את הזמן, מרוממים את עצמנו, מחזקים את עצמנו ומחזקים בנפש שלנו אמונה שלימה בהקב"ה.

"אל אמונה ואין עול צדיק וישׁר הוא" (דברים לב, ד), אדם צריך לחזק את עצמו חיזוק גדול ביותר שכל מה שקורה בחיים של האדם זה לטובה, כל דעביד רחמנא לטב עביד, כל מה שעושה הקב"ה זה לטובה, זה שאנחנו לא יודעים להסתכל בראיה נכונה שכל מה שהשם עושה זה לטובה, זו בעיה שלנו. אדם צריך לדעת שהקב"ה אבא רחמן ואבא רחמן לא עושה רע לילדים שלו, וגם אם הילד חושב שהאבא קשה איתו או אכזרי איתו הוא טועה טעות חמורה.

האבא רוצה טוב לילד, לפעמים האבא לא יודע מה טוב לילד והוא טועה עם הילד, אבל הקב"ה שהוא הדבר הגבוה והגדול והמרומם שיש בעולם הוא מבין ויודע מה טוב לכל אחד ואחד מאיתנו ומה שהוא עושה לאדם גם אם הדבר נראה קשה ולא נוח ולא טוב, וצרה ובעיה. אדם טועה טעות חמורה, הוא צריך להיות רק עם אמונה ורק לדעת שמה שהשכל לא עושה הזמן עושה ולהמתין ולחכות ביישוב הדעת ובתמימות ובאמונה שהדברים שהקב"ה עושה הם הטובים ביותר.

יש סיפור קדמון שיש בו הרבה הרבה מוסר, היה איזה אדם בכפר רחוק שהאדם הזה היה לו סוס חזק, סוס אביר, סוס גדול, סוס שכולם רצו לקנות את הסוס והציעו כל סכום על אותו סוס. אותו אדם מבוגר אמר, אני לא מוכר את הסוס שלי, אני משאיר אותו אצלי, לא מוכר את הסוס בשום פנים, וכל הכפר באו מחוץ לכפר, מתוך הכפר, ממרחקים ששמעו על הסוס המיוחד וביקשו לקנות את הסוס ואותו

זקן אמר אני לא מוכר את הסוס, זה סוס שלי,
אני לא מוכר אותו.

עברו ימים, יום אחד בבוקר באים לחווה
איפה שהסוס נמצא, רואים הדלת פתוחה
והסוס ברח. כולם באו לאותו אדם מבוגר ניחמו
אותו, אמרו לו חבל, זה היה הדבר החשוב שלך,
כואב לנו הלב עליך, צער גדול, היית יכול למכור
אותו, להתפרנס בזקנה שלך מהכסף שהיית
מוכר את הסוס, חבל שכך היה, חבל שלא
מכרת את הסוס. כל האנשים כל אחד בדעתו
וכל אחד עם האינטרס שלו איך ניחם את אותו
אדם, אבל אותו אדם זקן אמר: נחכה ונראה,
הלך הסוס, ברח הסוס, נגנב הסוס, אני לא
יודע, אבל אני יודע שכל מה שעושה הקב"ה זה
משהו טוב טמון בו, אז נחכה ונראה. נראה רע,
נראה לא טוב, אבל אני בטוח בהקב"ה שהוא
עושה רק טוב.

עברו כמה ימים, פתאום הסוס מגיע, לא
רק הסוס לבד, עם עוד חמישה, עשרה סוסים
שהלכו איתו, הוא רץ במרחבים, פגש חברים

סוסים, הביא אותם איתו לתוך החווה של אותו אדם. אותו אדם מסוס אחד אביר וחזק פתאום יש לו חבורה, חמישה, עשרה סוסים חדשים, גדולים, אבירים. כל הכפר באו אליו, אמרו לו, כל הכבוד לך, איזה דבר גדול קרה לך, איך ברוך השם הסוס הזה שכולנו התייאשנו והצטערנו בשבילך שגנבו ברח, הלך. הנה עכשיו יש לך חמישה, עשרה סוסים יחד עם הסוס, הכפלת ושילשת את העושר שלך, את הסוס שלך, את הפרנסה שלך, את הטוב שלך, שמחו בשבילו כל אחד בצורה שלו איך ששמח.

אותו אדם אמר, טוב, השם נתן, זה טוב מאד, אני מודה להשם אבל נראה, נראה מה יהיה. עבר שבוע, שבועיים, חודש, הבן שלו ניסה לאלף את הסוס החדש, שאחד הסוסים יהיה סוס מחונך והסוס קפץ, הילד נפל, שבר את שתי הרגליים. היה פצוע, בבית חולים, קשה, סכנה. כולם באו עוד פעם לבית של הזקן בכפר בכו, כאב להם. אמרו לו, תראה מה קרה לילד שלך, שבר את שתי הרגליים. מי ניחם בצורה של כאב לב, מי ניחם בצורה של התנצחות, מי

התנצלות, מי שנאה, מי קנאה, כל אחד ניחם בצורתו. ואותו זקן אמר, טוב, קרה, כואב, אבל נראה מה הקב"ה רוצה. אנחנו לא יודעים, אנחנו לא יכולים להסיק מסקנות משום דבר. שמע את כולם, קיבל כל אחד מה שאמר ולכל אחד ענה תשובה כמו שצריך לענות תשובה.

עברה עוד תקופה, הילד היה נכה בכיסא גלגלים, לא יכול ללכת, אולי אפילו נכה לכל החיים. פתאום פרץ מתח גדול בעיר והתחילה מלחמה עם מקום אחר. באו אנשים של הצבא, התחילו לגייס את כל האנשים לצבא, את כל הבחורים לצבא. הגיעו לכפר שלו, גייסו את כל הצעירים, באו לבן שלו, נכה עם שתי רגלים שבורות, עם כיסא גלגלים. באו כל הכפר שוב אליו ואמרו, תראה, לקחו את הילדים שלנו למלחמה, בוודאי חלק מהם ימותו, איזה חסד עשה איתך השם, הילד שלך שבר את הרגליים, ניצל, לא הלך למלחמה, בוודאי לא ימות, החיים שלו נשארו גם על כיסא גלגלים. אמר להם גם זה, נראה מה השם רוצה, איך השם רוצה ומה

שהשם רוצה זה הטוב ביותר, אני מקבל את הטוב ביותר. וכך הלאה ההמשך.

אם אדם מסתכל על כל מסכת החיים של כל אחד ואחד בלי זמן, מעבר לזמן, יראה שככה גם החיים שלו. לכל אחד יש דברים שנראים הטובים ביותר אם הוא רוצה לראות אותם, ולכל אחד יש את הדברים הקשים ביותר אם הוא רוצה לראות אותם, ואם אדם לא יודע להסתכל על החיים בצורה של כל דעביד רחמנא לטב עביד ולתת את האורך של הזמן, להבין את כל הדברים ושכל הדברים ירדו וישקעו בצורה הנכונה, בצורה הטובה ביותר, אז אדם יסתכל כך על החיים, שהקב"ה שוזר את הדברים, דבר דבור על אופניו והקב"ה מנהל את עולמו בחן, בחסד וברחמים.

אותו אדם שברח לו הסוס הוא יכול היה לשבת ולבכות ולהתמרמר ולהישבר ולמות משיברון לב ולריב ולצעוק ולהאשים, לא, הוא אמר אני מקבל את זה בשמחה, מקבל את זה באהבה, הקב"ה לא עושה סתם דברים. הקב"ה

אב רחמן יודע מה הוא עושה, הקב"ה מנהל את עולמו בחן, בחסד, ברחמים. אם ככה מתנהג, כן, מחכה, מקבל את הכל באהבה, חוזרים חמישה סוסים. מתי שחזרו חמישה סוסים אדם יכול לאבד את דעתו משמחה, להיכנס ולהגיד כוחי ועוצם ידי, החוכמה שלי, השארתי את השער פתוח. אותו אדם לא, אמר גם זה אני מקבל בחוכמה ותבונה. אחרי כן נשברו לילד הרגליים, היה יכול שוב להישבר, מה יהיה עם הילד, הילד יהיה נכה כל החיים. לא, גם את זה מקבל בחוכמה.

אדם שיודע להסתכל על החיים בצורה נכונה ובצורה אמינית ובצורה מיושבת ובקו רציף, בקו חכם, בקו של אמונה, בקו של משקפיים של התורה, בקו של ראייה של הקב"ה, בקו של תמימות, בקו של יושר - גם הדברים שנראים לאדם כואבים, גם הדברים שנראים לאדם חמורים, גם הדברים שנראים לאדם לא טובים, אדם צריך לדעת איך לקבל אותם, איך לחיות אותם, כי מהשם לא יצא רע, הקב"ה לא עושה רע.

לפעמים בשביל להשיג דבר צריך לעבור דרך דבר, אז אל תישאר במקום שאתה עובר להגיע למקום היותר טוב, אל תישאר שם בתוך המערה הקשה, המערה החשוכה, המערה הלא טובה. המערה הזאת היא לא החיים שלך, היא רק מעבר דרכה. הרגל שנשברה זה לא החיים שלך, זה רק דרך בשביל לא ללכת לצבא ולמות. הדלת שנפתחה והסוס ברח, זה לא החיים שלך, זה רק דרך איך ללכת להביא עוד סוסים.

כל מה שקורה לאדם תסתכל בצורה נכונה ובצורה חכמה. האנשים שמסתכלים ונתפסים בשלילי וחיים על השלילי, הם הורסים את החיים שלהם, והורסים את כל החיים של הסביבה שלהם. הם עושים חיים רעים, הם חושבים רע. הנפש של האדם והראש של האדם זה רק מגנט, מי שחושב רע בא לו רק רע, מי שחושב לא טוב בא לו רק לא טוב, מי שחושב בשמחה, מי שחושב באמונה, מי ששם את כל מבטחו בהקב"ה, מי ששם את כל יהבו בהקב"ה, יודע שכל מצב קשה שהוא עובר הוא רק דלת למשהו גדול וטוב שעומד לבוא אליו.

אם הוא נשאר רק במצב הקשה ונתפס במצב הקשה ותופס את המערה החשוכה והאפלה שהוא נמצא בה ומקדש אותה ועושה אותה את החיים שלו וצועק, זה החיים שלי וזה מה שקרה וזה מה שהיה וזה מה שיהיה וזה הדברים וכך הדברים, האדם הזה לא יגיע לשום מקום, האדם הזה ישאר במערה האפלה ויקח איתו את כולם למערה האפלה והוא מחשיך את החיים לו ולבניו ולזרע וזרעו עד עולם. אדם שיודע שכל האפלה היא רק מעבר למשהו גדול, מעבר למשהו טוב, מעבר לשנות את החיים, הוא רק יודע איך להמשיך ולהצליח ולעלות ולהתעלות בדרך השם.

נסתכל לאורך כל ההיסטוריה, כל הדברים הגדולים של עם ישראל עברו דרך מקומות חשוכים ומרים וקשים. מקריעת ים סוף שלפני כן היה השעבוד בארץ מצרים מאתיים ועשר שנים, שלא היה נראה שיש תקווה בכלל לעם ישראל, שהיה הדבר הקשה ביותר. לפני כן יעקב אבינו שירד למצרים שזה היה נראה הדבר האפל ביותר, לפני כן לקחו את הבן שלו

יוסף עשרים ושתיים שנים, מרור, קושי, הלך ממנו רוח הקודש, רחל אימנו נפטרה צעירה, כל הדברים החמורים והקשים ביותר היו נראים אסון.

החורבן של משפחת יעקב, החורבן של השבעים נפש ירדו מצרים, אבל מה יצא מזה? "וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל פָּרוּ וַיִּשְׂרְצוּ וַיִּרְבוּ וַיַּעֲצֲמוּ בְמֵאדָּ מְאֹד" (שמות א, ז) נהיו הבנים של הקב"ה, זכו לארץ הקודש, זכו להיות העם הנבחר מכל העמים, זכו מה ששום אדם לא זכה וכלפי חוץ עשו היה נראה שהבנים שלו אלופים וגדולים וחזקים וכבשו את העולם, היה להם את העולם, אבל עם ישראל זכה להיות הסולת נקיה טהורה והזדכך ע"י הייסורים.

מי שרוצה את החיים רק חיים של נחת איך שהוא רוצה ורק חיים של אור כמו שהוא רוצה והוא חושב, הוא חי בחיים של דמיון. לקבל דברים אמיתיים שהם נכס צאן ברזל שנשאר עם האדם לדורי דורות, הוא חייב לעבור דרך מבואות

ומקומות אפלים ודרך קשיים ודרך דברים לא פשוטים להשיג את הדבר האמיתי והגדול.

זה תלוי באדם, אדם צריך לשמוע, לשמוע זה דבר טוב, זה נשמע טוב, זה מחשבות של רגע אחד, אבל אדם צריך לשים את זה על ליבו, על נפשו, ולשנות את כל הדפוס מחשבה וכל הדפוס ראייה של החיים שלו ומתי שאדם ככה מתנהל אז הוא משפיע שפע רב, הוא לוקח את החיים שלו למקום אחר, הוא לוקח את המשפחה שלו למקום אחר, הוא לוקח את החברה שלו למקום אחר, הוא מטיב עם העולם ומאיר עם העולם ונותן אור לעולם.

ככה גם הזמן הזה, י"ז בתמוז, זה זמן שהוא קשה לעם ישראל מחורבן הבית, זה זמן שנשברו בו לוחות הברית, זה זמן שכל הדברים הקשים קרו לעם ישראל, עברו דרך המיצר של הזמן הזה. עברו דברים קשים, י"ז בתמוז התחיל דברים קשים, אבל התורה הקדושה אומרת שבתשעה באב לא מניחים תפילין, למה? כי כתוב בפסוק (איכה א, טו) **"קרא עלי**

מועד" לתשעה באב קוראים מועד, קוראים חג. איזה חג? זה היום הקשה של אבלות, איך אפשר לקרוא ליום הזה חג? "קרא עלי מועד"? איך אפשר לקרוא לזה חג ולא להניח תפילין עד שעת המנחה שמניחים תפילין. איזה חג? כי הגמרא אומרת ביום של תשעה באב נולד מלך המשיח, הגמרא אומרת שבשיא החורבן שמה מתחיל הגאולה והישועה.

מתי שאדם נמצא במקום הכי אפל "מִשֵּׁם יִקְבְּצֶהָ ה' אֱלֹהֶיךָ וּמִשֵּׁם יִקְחֶךָ וְהֵבִיאָךְ .." (דברים ל, ד-ה), מהמקום האפל ביותר השם מביא אותך לדברים הגדולים. אז נדע, שבמקום החשוך ביותר, בצרה הגדולה ביותר, יש שמה את האור הגדול שפותח לך דלת למשהו חדש וגדול בחיים. תדע לזהות את הדלת, איך תזהה אותה? עם הפנס. איזה פנס? פנס של תקווה ואמונה וביטחון בהקב"ה.

הקב"ה ישפיע על כולנו שפע גדול, נתחזק בע"ה בספר הזוהר הקדוש, הזוהר הקדוש הוא מַאִיר לְאָרֶץ וְלְדָרִים, ברבי שמעון בר יוחאי חזק

מאד, במשה רבנו "זָכְרוּ תּוֹרַת מֹשֶׁה עַבְדִּי" (מלאכי ג, כב), בספר דברים, בתורות של "שובה ישראל", בדרך של "שובה ישראל", בזיכוי הרבים של "שובה ישראל", בדרך של "שובה ישראל" שזה מתחיל מהבוקר מ"בשרו ליום ליום" דרך כל עבודת השם של "שובה ישראל" שזו עבודת השם מיוחדת לדור הזה, ודבר דבור על אופניו, כפתור ופרח, כפתור ופרח, עד שבע"ה נזכה לתקן עולם במלכות שדי ולהתקרב לאבינו שבשמיים ולעלות ולהתעלות ונזכה לברכה, לשמחה, לישועה, ולכל הטוב.

יום מבורך, יום של ישועה, יום של הצלחה, יום של סיעתא דשמיא גדולה, נזכה בע"ה לנחת ולכל הטוב.